

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 11Co/19/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7121203040
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 10. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jarmila Čabaiová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2021:7121203040.1

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jarmily Čabaiovej a sudcov JUDr. Martina Kolesára a JUDr. Borisa Brondoša v spore žalobcu: Casso Steel Trade, s.r.o., so sídlom Košice, Štúrova 27, IČO: 36 198 650, zast. JUDr. Ivetou Rajtákovou, advokátkou, so sídlom Košice, Štúrova 20, proti žalovanému: Mesto Košice, so sídlom Tr. SNP 48/A, Košice, IČO: 00691135, o určenie, že na pozemkoch sa nenachádza miestna komunikácia a o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, o odvolaní žalovaného proti uzneseniu 24C/13/2021-40 zo dňa 30.4.2021 v znení opravného uznesenia 24C/13/2021-59 zo dňa 4.5.2021 Okresného súdu Košice I

rozhodol:

M e n í uznesenie v znení opravného uznesenia tak, že návrh na nariadenie neodkladného opatrenia zamieťa.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Košice I (ďalej „súd prvej inštancie“ alebo len „súd“) napadnutým uznesením nariadil neodkladné opatrenie, ktorým uložil žalovanému povinnosť zdržať sa zásahov do užívania pozemkov registra „C“, ktoré sú zapísané v katastri nehnuteľností na LV č. XXXX pre k.ú. Nové Ťahanovce, Obec Košice - Sídliisko Ťahanovce, okres Košice I, ako parcely: č. XXXX/X vo výmere 32 m² - zastavaná plocha a nádvorie, č. XXXX/X vo výmere 48 m² - zastavaná plocha a nádvorie, č. XXXX/X vo výmere 110 m² - zastavaná plocha a nádvorie, č. XXXX/X vo výmere 61 m² - zastavaná plocha a nádvorie, č. XXXX/X vo výmere 108 m² - zastavaná plocha a nádvorie, č. XXXX/X vo výmere 22 m² - zastavaná plocha a nádvorie, č. XXXX/X vo výmere 69 m² - zastavaná plocha a nádvorie, č. XXXX/X vo výmere 63 m² - zastavaná plocha a nádvorie, č. XXXX/XX vo výmere 59 m² - zastavaná plocha a nádvorie, č. XXXX/XX vo výmere 60 m² - zastavaná plocha a nádvorie, č. XXXX/XX vo výmere 39 m² - zastavaná plocha a nádvorie, č. XXXX/XX vo výmere 68 m² - zastavaná plocha a nádvorie, č. XXXX/XX vo výmere 33 m² - zastavaná plocha a nádvorie, č. XXXX/XX vo výmere 46 m² - zastavaná plocha a nádvorie, č. XXXX/XX vo výmere 64 m² - zastavaná plocha a nádvorie, č. XXXX/XX vo výmere 18 m² - zastavaná plocha a nádvorie, č. XXXX/XX vo výmere 9 m² - zastavaná plocha a nádvorie, č. XXXX/X vo výmere 102 m² - zastavaná plocha a nádvorie a č. XXXX/X vo výmere 57 m² - zastavaná plocha a nádvorie.

2. Opravným uznesením 24C/13/2021-59 zo dňa 4.5.2021 súd postupom podľa ust. § 224 v spojení s § 234 ods. 2 CSP opravil záhlavie uznesenia, v ktorom mylne uviedol právnu zástupkyňu žalobcu JUDr. Ivetu Rajtákovú, advokátku, hoci žalobcu v konaní táto advokátka nezastupuje.

3. Rozhodol tak o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia (ďalej len „NO“), ktorý žalobca podal po začatí konania vo veci samej (spolu so žalobou), skutkovo ho odôvodniac tým, že označené nehnuteľnosti nadobudol do vlastníctva kúpnyimi zmluvami uzatvorenými v priebehu roka 2013, na ktorých žalovaný zriaďuje vyhradené parkovacie miesta napriek tomu, že na danom území má pozemky vo svojom výlučnom vlastníctve iba v obmedzenej miere, pričom žalobca deklaroval svoj záujem zriadiť na pozemkoch odstavné plochy pre parkovanie vozidiel; listom zo dňa 20.2.2014 ponúkol žalovanému predmetné pozemky do nájmu na zriadenie vyhradených parkovacích miest, no k dohode nedošlo s

tým, že v čase ich komunikácie sa žalovaný nevyjadril, že by mal akýkoľvek vzťah k údajným stavbám - asfaltovým povrchom nachádzajúcim sa na týchto pozemkoch, resp. že by predmetné pozemky boli súčasťou miestnych komunikácií. Keďže rokovania so žalovaným nevedli k žiadnemu výsledku, žalobca zriadil na svojich pozemkoch odstavné plochy, ktoré prenajíma iným osobám na parkovanie motorových vozidiel. Žalovaný od konca r. 2019 sa snaží zasahovať do užívania týchto pozemkov predovšetkým tým, že vyzýva žalobcu na odstránenie dopravných značiek označujúcich na pozemkoch plochy prenajaté konkrétnymi osobami na parkovanie vozidiel s odôvodnením, že asfaltové povrchy na pozemkoch vlastnícky patriacich žalobcovi, sú súčasťou miestnych komunikácií vo vlastníctve a v správe žalovaného. Žalovaný však doposiaľ nepredložil žiaden dôkaz o tom, že by tieto povrchy, resp. stavby boli zriadené na to oprávneným subjektom, ani dôkaz o nadobudnutí „stavieb“ prechodom z majetku štátu do vlastníctva obce na základe zákona č. 138/1991 Zb., účinného dňa 1.5.1991, kedy tieto „stavby“ neexistovali a podľa žalobcu uvedené stavby nemôžu byť považované za miestne komunikácie v zmysle ust. § 4b ods. 1 cestného zákona. Vo vzťahu k potrebnosti a naliehavosti navrhovanej úpravy pomerov neodkladným opatrením žalobca ďalej dôvodil, že dňa 31.3.2021 boli na pozemku registra „C“ parc. č. XXXX/XX poškodené 3 ks značiek, ktoré označovali parkovacie miesta a žalobca bol kontaktovaný ich nájomcami s informáciou, že neznáme osoby tieto značky pília. Následne žalobca zistil, že značky boli odstránené a miesta, na ktorých sa nachádzali, boli zabetónované, preto podal v tejto veci trestné oznámenie. V trestnom konaní bol vypočutý C.. L. N., zamestnanec Magistrátu Mesta Košice vo funkcii vedúceho referátu dopravy, ktorý uviedol, že Mesto Košice ako správca a vlastník miestnych komunikácií spracovalo v novembri 2020 nový projekt organizácie dopravy v mestskej časti Ťahanovce, určilo nové dopravné označenia a začalo realizovať zosúladienie reálneho stavu s týmto projektom, čo zahŕňa aj odstránenie nepovolených označení, ktorým Mesto Košice poverilo Bytový podnik mesta Košice. Žalobca pripojil k návrhu fotodokumentáciu, z ktorej je zrejmé, že žalovaný ďalšie dopravné značky opatril oznamom, že v prípade, ak značky nebudú do 25.4.2021 odstránené, zabezpečí ich odstránenie Mesto Košice. Z uvedeného podľa žalobcu je evidentné, že žalovaný mieni pokračovať vo svojom svojpomocnom konaní, obmedzujúcim jeho vlastnícke právo, čím mu bráni v plnení záväzkov vyplývajúcich zo zmlúv o nájme uzavretých s tretími osobami spočívajúcich v zabezpečení možnosti užívania prenajatých častí pozemkov. Žalovaný tak koná po niekoľko rokov trvajúcim pokojnom stave bez toho, aby došlo k akejkoľvek zmene skutkových a právnych okolností na strane sporových strán. Na základe uvedených skutočností mal žalobca za to, že v danom prípade je nevyhnutné bezodkladne upraviť pomery strán, aby mohol pokojne užívať predmet svojho vlastníctva, ako aj v záujme zabrániť vzniku škody, pretože konanie žalovaného zasahuje do jeho zmluvných vzťahov s tretími osobami.

4. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa ustanovení ust. § 324 ods. 1, § 325 ods. 1, § 326 ods. 1 a 2, § 329 ods. 1, § 325 ods. 2 písm. d) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), § 43a ods. 1, § 43a ods. 3 písm. a) zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (ďalej len „stavebný zákon“), § 3 ods. 2§ 3d ods. 3, § 3d ods. 5 písm. d), § 4b ods. 1 a 2 zákona č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách (cestný zákon) v znení neskorších predpisov a § 126 ods. 1 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) a po preskúmaní skutkových a právnych dôvodov návrhu, vychádzajúc z obsahu návrhu a predložených listinných dôkazov dospel k záveru, že žalobca osvedčil základné podmienky pre nariadenie NO, pretože ním uvedené skutkové okolnosti v spojení s predloženými listinnými dôkazmi hodnoverne osvedčujú pravdepodobnosť uplatneného nároku, ako aj potrebu neodkladnej úpravy pomerov medzi sporovými stranami. Z obsahu žaloby a pripojených listinných dôkazov súd mal preukázané, že žalobca je v súčasnosti zapísaný ako výlučný vlastník vyššie špecifikovaných pozemkov v katastrálnom území Ťahanovce, ktoré nadobudol kúpnyimi zmluvami uzavretými v priebehu r. 2013, zároveň žalobca nespochybňuje, že na týchto pozemkoch v čase ich nadobudnutia boli vybudované „stavby“ - asfaltové plochy (povrchy), na ktorých z titulu svojho vlastníckeho práva zriadil odstavné plochy a tieto na základe nájomných zmlúv prenajal tretím osobám na parkovanie motorových vozidiel. Z výpisu z obchodného registra vyplýva, že žalobca je obchodnou spoločnosťou, ktorá má v predmete činnosti o.i. tiež prenájom nehnuteľností spojený s poskytovaním iných než základných služieb spojených s prenájmom. Z opisu skutkových okolností a pripojených listinných dôkazov (fotodokumentácia, zápisnica o vylúčení C.. L. N., zamestnanca Magistrátu Mesta Košice vo funkcii vedúceho referátu dopravy zo dňa 8.4.2021) súd mal preukázané, že žalovaný vyzýva žalobcu na odstránenie dopravných značiek, ktorými sú na pozemkoch vyznačené konkrétne plochy prenajaté konkrétnymi osobami na parkovanie vozidiel, dňa 31.3.2021 na jednom z pozemkov registra „C“ č. XXXX/XX Y. už odstránil značky označujúce parkovacie miesta na pozemku žalobcu, pričom žalovaný má v tomto prípade realizovať opatrenia, ktoré inak prislúchajú miestnej štátnej správe na úseku dopravy, resp. správe miestnych komunikácií prislúchajúcej obci vo vzťahu k miestnym komunikáciám vo vlastníctve obce (ust. § 3 ods.2, § 3d ods.

5 písm. d/ cestného zákona). Súd skonštatoval, že v danej veci je nezodpovedanou otázkou charakteru asfaltových povrchov vybudovaných na pozemkoch žalobcu, či ide o inžinierske stavby, napr. o miestne komunikácie zaradené do siete miestnych komunikácií, kedy boli tieto stavby na cudzom pozemku zriadené, či sa tak stalo v súlade s vôľou (súhlasom) vlastníka pozemku a komu vlastnícky patria, že až zodpovedanie týchto otázok môže priniesť odpoveď na relevantné právne posúdenie veci, t.j. aký právny režim sa na danú vec vzťahuje, napr. či je namieste aplikácia zákona č. 66/2009 Z.z. o niektorých opatreniach pri majetkovoprávnom usporiadaní pozemkov pod stavbami, ktoré prešli z vlastníctva štátu na obce a vyššie územné celky, alebo ust. § 135c Občianskeho zákonníka a i. S poukazom na tvrdenie žalobcu, že žalovaný doposiaľ nepredložil žiadnu argumentáciu ani dôkaz svedčiaci o zákonnosti svojho postupu, najmä vo vzťahu k preukázaniu skutočnosti, že ide o miestnu komunikáciu v jeho vlastníctve a správe a kedy bola táto komunikácia zriadená, nepredložil ani dôkaz svedčiaci o práve obmedzovať žalobcu ako vlastníka pozemku či už na súkromnoprávnom alebo na verejnoprávnom základe (vecné práva k cudzej veci, vecné bremená), súd prvej inštancie dospel k záveru, že za tejto situácie má žalobca ako vlastníka pozemkov podľa § 126 ods. 1 OZ právo domáhať sa ochrany proti tomu, kto do jeho vlastníckeho práva neoprávnene zasahuje. Podľa názoru súdu prvej inštancie okrem do úvahy prichádzajúcej negatívnej (zdržovacej) žaloby nemožno vylúčiť ani danosť naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení, ktorého sa žalobca domáha žalobou vo veci samej. Bez takéhoto určenia je jeho právne postavenie ako vlastníka neisté a je obmedzovaný vo výkone svojho vlastníckeho práva k pozemkom, najmä v oprávnení užívať ich podľa svojho uváženia, nakladať s nimi spôsobom prenájmu na účely odstavovania motorových vozidiel a brať odplatu za nakladanie. V danej veci podľa posúdenia súdu prvej inštancie je splnená i druhá podmienka pre nariadenie NO, t.j. potreba neodkladnej úpravy pomerov medzi sporovými stranami, keďže žalobca pripojenými listinnými dôkazmi osvedčil reálnu a bezprostrednú hrozbu neoprávnených zásahov zo strany žalovaného. V tejto súvislosti si súd prvej inštancie v celom rozsahu osvojil argumentáciu žalobcu, podľa ktorej žalovaný evidentne mieni pokračovať vo svojom svojpomocnom konaní obmedzujúcom vlastnícke právo žalobcu, čím mu bráni v plnení záväzkov plynúcich zo zmlúv o nájme uzavretých s tretími osobami, spočívajúcich o.i. aj v zabezpečení možnosti užívania prenajatých častí pozemkov, pričom žalovaný tak koná po niekoľko rokov trvajúcim pokojnom stave bez toho, aby došlo k zmene skutkových a právnych okolností na strane sporových strán. Stotožnil sa s názorom žalobcu, že v danom prípade je nevyhnutné bezodkladne upraviť pomery strán, aby žalobca mohol pokojne užívať predmet svojho vlastníctva a tiež v záujme vyhnúť sa vzniku škody, keďže konanie žalovaného zasahuje do zmluvných vzťahov medzi žalobcom a tretími osobami. Z uvedených dôvodov posúdil návrh ako dôvodný a nariadil navrhované NO, ktorým uložil žalovanému povinnosť podľa ust. § 325 ods. 2 písm. d) CSP zdržať sa konania vymedzeného vo výroku uznesenia.

5. Uznesenie napadol včas podaným odvolaním žalovaný, odôvodniac ho odvolacími dôvodmi podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b), d), f), g) a h) CSP, t.j. že súd prvej inštancie mu nesprávnym procesným postupom znemožnil uskutočňovať jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces; konanie má inú vadu, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie; súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam; zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. V odvolaní zhrnul historické okolnosti (bod II.) a poukázal na to, že proces výstavby Mestskej časti Košice - Sídliisko Ťahanovce začal v r. 1985 ako komplexná bytová výstavba a prebiehal v niekoľkých etapách, pričom postupne bolo realizované majetkovo-právne vysporiadanie pozemkov, na ktorých sa mala realizovať výstavba sídliska aj formou vyvlastnenia. Podstatná časť pozemkov bola vyvlastnená viacerými vyvlastňovacími rozhodnutiami, na základe čoho mala miestna samospráva (reprezentovaná žalovaným) za to, že pozemky boli štátom riadne vysporiadané pri výstavbe sídliska. V tejto súvislosti poukázal na to, že na vyvlastnených pozemkoch je okrem bytových domov umiestnená verejná infraštruktúra nevyhnutná pre „obývateľnosť“ lokality, najmä miestne komunikácie, parkovacie plochy, kanalizácia, verejné osvetlenie, či tzv. sídlisková zeleň. Citoval ustanovenia § 2 ods. 1, § 3 ods. 1, § 3 ods. 2 písm. d) zákona č. 518/1990 Zb. o prechode zakladateľskej alebo zriaďovateľskej funkcie národných výborov na obce, ústredné orgány štátnej správy a orgány miestnej štátnej správy, § 2 ods. 1, 2, 5 a 7, § 4 ods. 1 zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí, z ktorých mu vyplynulo, že vybudovaná verejná infraštruktúra na Sídli. Ťahanovce prešla do vlastníctva žalovaného a ak časť verejnej infraštruktúry ešte v čase účinnosti zákona č. 138/1991 Zb. bola len v realizácii (t.j. nebola ukončená), tak na žalovaného prešla investorská funkcia a stal sa vlastníkom verejnej infraštruktúry po jej dobudovaní. Dňom účinnosti zák. č. 138/1991 Zb., t.j. k 1.5.1991 prešli do vlastníctva

miest a obcí aj pozemky, a to bez ohľadu na skutočnosť, či tieto pozemky boli reálne zapísané v príslušnej evidencii nehnuteľností; rozhodujúcou okolnosťou bol právny stav vlastníctva Československého štátu k pozemkom. V tejto súvislosti tiež uviedol, že z dôvodu administratívneho zanedbania zo strany štátu nedošlo k zápisu právoplatných vyvlastňovacích rozhodnutí do príslušnej evidencie nehnuteľností a že vzhľadom na mimoriadnu rozdrobenosť pozemkového vlastníctva (z pohľadu evidencie v katastri nehnuteľností pri nevysporiadaných pozemkoch vystupujú stovky spoluvlastníkov) prakticky nemá možnosť okamžite podať mnoho (rádovo stovky) žalôb za účelom určenia vlastníckeho práva, preto pristupuje k podávaniu žalôb postupne, najmä v rámci procesnej obrany proti neodôvodneným (finančným) nárokom aktuálne zapísaných vlastníkov. Podľa žalovaného však formálne nevysporiadané vlastníctvo k pozemkom nijakým spôsobom nevyplýva na režim užívania verejnej infraštruktúry, najmä miestnych komunikácií. K povahe „spevnených plôch“ (miestnej komunikácie) na dotknutých pozemkoch (evidovaných vo vlastníctve žalobcu) a k preukázaniu jeho vlastníckeho vzťahu žalovaný v odvolaní (bod III.) jednoznačne tvrdil, že na dotknutých pozemkoch sa nachádzajú miestne komunikácie v jeho vlastníctve a v správe. Dané pozemky sa nachádzajú na nasledovných uliciach v mestskej časti Košice - Sídliisko Ťahanovce: Havanská, Hanojská, Bukureštská a Ázijská trieda. Tieto miestne komunikácie zahŕňajú cestné teleso vozovky (jazdné „pruhy“ a parkovacie plochy), ako aj príľahlé chodníky. Podľa § 4b ods. 1 zákona č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej tiež „cestný zákon“) miestnymi komunikáciami sú všeobecne prístupné a užívané ulice, parkoviská vo vlastníctve obcí a verejné priestranstvá, ktoré slúžia miestnej doprave a sú zaradené do siete miestnych komunikácií. Podľa § 3d ods. 1 prvej vety cit. zákona miestne komunikácie sú vo vlastníctve obcí. Žalovaný miestne komunikácie na dotknutých uliciach spolu s ďalšími miestnymi komunikáciami na území mestskej časti Košice - Sídli. Ťahanovce nadobudol od Československého štátu priamo zákonom č. 138/1991 Zb. o majetku obcí v znení neskorších predpisov, a to účinnosťou zákona k 1.5.1991. Ak niektoré miestne komunikácie v čase účinnosti zákona (1.5.1991) vybudované ešte neboli, tak tieto stavby nadobudol po ich zrealizovaní v nadväznosti na investorskú funkciu zabezpečovanú v rámci systému komplexnej bytovej výstavby. Žalovaný uviedol, že uvedené miestne komunikácie eviduje vo svojom majetku, sú zapísané v sieti miestnych komunikácií a od počiatku vykonáva ich správu. Pokiaľ žalobca tvrdenie žalovaného ohľadom miestnych komunikácií spochybňoval (v žalobe ich označuje ako „spevnené plochy“, resp. „asfaltové plochy“ či „asfaltové povrchy“), ani náznakom neosvedčil (tobôž nie preukázal), že spolu s dotknutými pozemkami mal nadobudnúť od pôvodných vlastníkov aj stavby (pozemných komunikácií) na týchto pozemkoch postavené. Zrejme aj z tohto dôvodu žalobca k žalobnému návrhu nepredložil príslušné kúpne zmluvy, ktoré boli podkladom pre zápis jeho vlastníckeho práva k dotknutým pozemkom na LV č. XXXX (v r. 2013); žalovaný je presvedčený, že žalobca od pôvodne evidovaných vlastníkov odkupoval výlučne pozemky bez akýchkoľvek stavieb na nich postavených. Podľa názoru žalovaného už pri prvom pohľade na dotknuté ulice musí byť všetkým osobám s priemernými rozumovými schopnosťami zrejmé, že príslušné „spevnené plochy“ majú povahu pozemnej komunikácie (ako samostatnej stavby), ktorá slúži ako prístupová, resp. príjazdová cesta ku vchodom bytových domov (vrátane chodníkov) a na parkovanie motorových vozidiel obyvateľov podobne, ako je to v prípade stoviek či tisícok iných pozemných (miestnych) komunikácií na ostatných sídliskách nielen v Meste Košice, ale aj v ostatných slovenských mestách. Tento stav je dlhodobý a trvá bezo zmeny prakticky od vybudovania Sídliiska Ťahanovce, t. j. už niekoľko desaťročí. Na dôkaz uvedených tvrdení žalovaný pripojil k odvolaniu dokumentáciu - znázornenie dotknutých pozemkov na veľkom mapovom podklade, vyznačenie miestnej komunikácie, opis karty majetku - 3x, zápis o odovzdaní a prevzatí stavieb dotknutých komunikácií a vyčíslenie obstarávacích nákladov dokončenej investície, protokol o prechode vlastníckeho práva štátu, všeobecný pohľad na príslušné ulice, kde sa nachádzajú dotknuté pozemky. K otázke výkonu správy žalovaného citoval ust. § 3d ods. 5 písm. d), § 3d ods. 6, § 9 ods. 1 prvej vety cestného zákona a § 4 ods. 3 písm. f) zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení v znení neskorších predpisov a uviedol, že už cca 30 rokov (osobne alebo v minulosti aj prostredníctvom vlastnej príspevkovej organizácie Správa komunikácií mesta Košice), vykonával a stále vykonáva správu miestnych komunikácií na dotknutých uliciach (ktorých súčasťou sú aj parkovacie miesta umiestnené na dotknutých pozemkoch), a to najmä: zabezpečuje zimnú údržbu a čistenie miestnych komunikácií (má uzavretú zmluvu s externým dodávateľom spol. Kosit, a.s.), vykonáva bežnú údržbu (napr. odstraňovanie výtlkov a pod.), v rozsahu schválenom v rozpočte realizuje väčšie rekonštrukcie, uhrádza náklady spojené s odvádzaním vôd z povrchového odtoku do verejnej kanalizácie prevádzkovateľovi kanalizačnej siete Východoslovenskej vodárenskej spoločnosti, a.s., a to vrátane častí pozemných komunikácií nachádzajúcich sa na dotknutých pozemkoch (v rámci príloh priložil aktuálne rozčlenenie odvádzaných zrážkových vôd podľa jednotlivých komunikácií a chodníkov a parkovísk). V ostatnom období žalovaný zabezpečil vykonanie rozsiahlej rekonštrukcie celej Ázijskej

triedy, a to na základe čiastkovej zmluvy o dielo č. 1 (k rámcovej dohode ev. č. objednávateľa 2015001933), v zmysle 6 čl. I bodu 1 zmluvy predmet diela bol špecifikovaný v dokumentácii pre realizáciu stavby „Košice, rekonštrukcie pozemných komunikácií, SO 101 - 00 Ázijská trieda“ v cene viac ako 2 mil. €, ktorá rekonštrukcia sa zásadným spôsobom dotkla aj parkovacích plôch na Ázijskej triede (o ktorých žalobca tvrdí, že sú jeho). Vzhľadom na uvedené mal žalovaný za to, že dostatočne preukázal (t.j. nielen osvedčil) svoj vlastnícky a „správcovský“ vzťah k miestnym komunikáciám postaveným na dotknutých pozemkoch, čím je daný odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. g) CSP [zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené]. Žalobca v žalobe preukázal len evidované vlastníctvo k dotknutým pozemkom bez toho, aby akýmkoľvek spôsobom preukázal vlastníctvo k stavbe „spevnenej plochy“ na dotknutých pozemkoch, pričom najmä vôbec nepreukázal, že by tieto „spevnené plochy“ nadobudol kúpnu zmluvou spolu s dotknutými pozemkami od pôvodne evidovaných vlastníkov, resp. že sám vybudoval tieto parkovacie plochy. Vytkol súdu, že hľadanie odpovede nezodpovedanej otázky, aký charakter majú „asfaltové povrchy“ vybudované na dotknutých pozemkoch (bod 26 odôvodnenia uznesenia), kladie len na ťarchu žalovaného a nie žalobcu (ktorý má osvedčovaciu povinnosť). Aj z fotodokumentácie predloženej žalobcom pritom muselo byť súdu zrejmé, že predmetné parkovacie plochy sa nachádzajú na verejných všeobecne užívaných uliciach na „bežnom“ sídlisku, a teda že tvrdenia žalovaného o tom, že sú to miestne komunikácie, nie sú na prvý pohľad svojvoľné a účelové. Nesúhlasil so záverom súdu prvej inštancie, že nárok žalobcu je dostatočne osvedčený, hoci ten preukázal len vlastníctvo k dotknutým pozemkom, a teda žiadnym spôsobom neosvedčil vlastníctvo stavby na týchto pozemkoch, čím podľa žalovaného je daný odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP [súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam; rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci]. K posúdeniu vzťahov so zreteľom na reguláciu cestnej premávky a neurčitosť neodkladného opatrenia (bod IV. odvolania) žalovaný uviedol, že je notoricky známou skutočnosťou, že vlastníkom pozemnej komunikácie nemusí byť zároveň evidovaným vlastníkom pozemku pod pozemnou komunikáciou. Táto „dvojkoľajnosť“ vlastníctva je zapríčinená komplikovanými historickými dôvodmi, ktoré siahajú do čias pred rokom 1989; v súčasnosti je nemálo pozemných komunikácií (miestnych komunikácií vo vlastníctve miest a obcí) postavených na pozemkoch vo vlastníctve tretích osôb, príčina tohto problému tkvie aj v zanedbanom zápise vlastníckeho práva v prípade právoplatne ukončeného vyvlastnenia. Poukázal na to, že problém „dvojkoľajového vlastníctva“ bol v určitom rozsahu riešený zákonom č. 66/2009 Z.z. o niektorých opatreniach pri majetkovoprávnom usporiadaní pozemkov pod stavbami, ktoré prešli z vlastníctva štátu na obce a vyššie územné celky, z ktorého citoval príslušné zák. ustanovenia a uviedol, že režim miestnych komunikácií sa spravuje predovšetkým ustanoveniami cestného zákona (§ 6 ods. 1 cestného zákona). Tvrdenie žalobcu v žalobe (akceptované súdom prvej inštancie), že žalovaný mu bráni v užívaní jeho pozemkov, žalovaný pokladal za principiálne nesprávne. Podľa žalovaného je potrebné zobrať na zreteľ, že určenie dopravného značenia, resp. povolenie vyhradeného parkoviska v zásade nedefinuje využitie dotknutého pozemku, ale spôsob užívania miestnej komunikácie (resp. aj iného druhu pozemnej komunikácie). Užívanie pozemku je determinované samotnou stavbou miestnej komunikácie. Povedané inými slovami, dotknutý pozemok fakticky užíva vlastníkom stavby miestnej komunikácie a stavbu miestnej komunikácie užívajú účastníci cestnej premávky. Vzťah medzi žalobcom ako vlastníkom pozemku a žalovaným ako vlastníkom stavby miestnej komunikácie na tomto pozemku má primárne občianskoprávnu povahu, a nie povahu dopravnej regulácie (vrátane regulácie statickej dopravy). Žalobca teda môže využívať parkovacie plochy na dotknutých pozemkoch v súlade so zákonne osadeným dopravným značením rovnakým spôsobom ako akýkoľvek iní účastníci cestnej premávky. So zreteľom na uvedené podľa názoru žalovaného možno výrokovú časť NO - ktorá mu prikazuje zdržať sa zásahov do užívania dotknutých pozemkov, považovať za neurčitú a nevykonateľnú. K užívaniu dotknutých pozemkov totiž dochádza už priamo umiestnením (existenciou) stavby pozemnej komunikácie na dotknutých pozemkoch a tento jav je objektívny a aktuálne nezávislý od vôle žalovaného. Ak by mal žalovaný vyhovieť neodkladnému opatreniu bez zvážených akýchkoľvek (absurdných) dôsledkov, prakticky by mal odstrániť stavbu parkovacích plôch, a ponechať žalobcovi len holý pozemok ! - lebo len vtedy bude možné konštatovať, že pozemok je žalobcovi prístupný bez akýchkoľvek obmedzení. Tým, že súd vyhovel návrhu na nariadenie NO bez toho, aby uvážil, či je vôbec vykonateľné a bez zohľadnenia stavby pozemnej komunikácie na pozemku, hoci z príloh žaloby táto skutočnosť mala byť súdu zrejmá, je daný odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP [rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci]. Na ozrejmienie podstaty sporu medzi ním a žalobcom žalovaný uviedol, že žalobca už dlhšiu dobu skupuje pozemky na Sídlisku Ťahanovce a následne tieto „prenajíma“ záujemcom. Formálne síce prenajíma pozemok,

ale navonok realizuje úkony akoby vyhradzoval parkovacie miesto, vždy pri príslušnom parkovacom mieste osadí príslušnú dopravnú značku, a to bez povolenia príslušného správneho orgánu (tieto svoje aktivity propaguje aj na svojom webovom sídle <https://www.parkovanietahanovce.sk>). Keďže na viacerých uliciach na Sídl. Ťahanovce sa v ostatnom období, čo sa týka osadeného dopravného značenia, stala situácia značne neprehľadná a došlo k postupnému mimoriadnemu svojvoľnému zahĺteniu ulice „vyhradzovacími“ dopravnými značkami, žalovaný ako správca miestnej komunikácie si pre účely nového zadefinovania dopravných značiek na Havanskej ulici nechal u príslušnej odborne spôsobilej osoby vyhotoviť projekt dopravného značenia, ku ktorému príslušný dopravný inšpektorát zaujal kladné stanovisko (ktoré má povahu záväzného stanoviska, a teda v prípade jeho nesúhlasu by nový projekt dopravného značenia ani nebolo možné schváliť, nielo realizovať). Na základe toho nič nebránilo mestu ako príslušnému cestnému správne mu orgánu pre miestne komunikácie a účelové komunikácie (§ 3 ods. 2, § 3 ods. 7 cestného zákona), rozhodnúť o určení nového dopravného značenia v zmysle predloženého projektu (rozhodnutiami zo dňa 18.11.2020). Po vydaní rozhodnutí o určení nového dopravného značenia žalovaný (ako správca miestnych komunikácií) o tomto (ako aj o súhlasnom záväznom stanovisku dopravného inšpektorátu) upovedomil žalobcu dňa 24.11.2020 a vyzval ho, aby odstránil „svoje“ dopravné značky, ktoré nie sú kompatibilné s novým projektom dopravného značenia. Žalobca však túto výzvu ignoroval niekoľko mesiacov, preto žalovaný ako správca pristúpil k uvedeniu schváleného projektu dopravného značenia do praxe; to znamená, že začal odstraňovať značky, s ktorými projekt nepočítal a osadil nové značky v súlade s vyznačením v projekte. V tejto súvislosti citoval ust. § 8 ods. 2 vyhlášky č. 35/1984 Zb., ktorou sa vykonáva zákon o pozemných komunikáciách (cestný zákon), podľa ktorého súčasťami (...) miestnych komunikácií sú najmä (...) dopravné značky a zariadenia (s výnimkou svetelných znamení slúžiacich na riadenie dopravy a stanovíšť dopravných orgánov). Preto aj pôvodné (žalobcom) osadené dopravné značky (ktoré boli dokonca osadené protiprávne, bez povolenia cestného správneho orgánu), sa považujú za súčasť miestnej komunikácie a žalovanému ako správcovi miestnej komunikácie ani právne nič nebránilo tieto značky odstrániť, najmä ak boli v rozpore s rozhodnutím o určení nových dopravných značiek. Žalobca dokonca aj po odstránení dopravných značiek koncom apríla 2021 celkom svojvoľne a protizákonne, bez povolenia cestného správneho orgánu a bez kladného záväzného stanoviska dopravného inšpektorátu na svojich „pozemkoch“ inštaloval nové zákazové dopravné značky. Žiadna dopravná značka, ktorú žalobca uviedol vo fotodokumentácii priloženej k žalobe, nebola povolená, a teda ide o nelegálne značky ! Neodkladné opatrenie v podstate smeruje k ochrane celkom zjavne protiprávneho stavu. V tejto súvislosti zdôraznil, že aj keby dotknuté ulice teoreticky neboli miestnymi komunikáciami, ale len účelovými komunikáciami (vo vlastníctve žalobcu), i v takom prípade sa na osadenie dopravných značiek vyžaduje povolenie správneho orgánu (ktorým však žalobca nedisponuje). Žalobca v podanej žalobe zamlčal informáciu o nelegálnom osadení dopravných značiek, čím je daný odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. g) CSP [zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené]. Podľa názoru žalovaného osobitosti prípadu zakladali povinnosť súdu prvej inštancie konfrontovať žalobu s názorom (a dôkazmi) žalovaného, nakoľko už v žalobe bol uvedený celý rad informácií a indícií, pri ktorých mal súd spozornieť, najmä či (resp. do akej miery pravdepodobnosti) je pravdivé tvrdenie žalobcu o tom, že predmetné „asfaltové povrchy“ nie sú miestnymi komunikáciami vo vlastníctve žalovaného, či napadnutá činnosť žalovaného nemá povahu výkonu verejnej správy, a teda či nespadá pod režim správneho súdnictva a pod. Totiž výkon správy miestnych komunikácií nie je súkromnoprávnym oprávnením obce, ale je realizáciou samosprávy ako druhu verejnej moci. Obec teda reguláciou organizovania dopravy na území obce realizuje autoritatívny zásah do základných práv a slobôd adresátov verejnej správy (in concreto účastníkov cestnej premávky). Je preto prinajmenšom za „neštandardné“, aby sa dotknuté osoby bránili proti rozhodnutiu správneho orgánu, resp. proti výkonu verejnej správy formou NO vydávaného v civilnom konaní, namiesto postupov podľa Správneho súdneho poriadku a inštitúrov správneho súdnictva, ktoré v prípade nesprávneho rozhodnutia správnych orgánov poskytujú dotknutým osobám primeranú ochranu. Vytkol súdu prvej inštancie, že tieto záležitosti vôbec neskúmal. Pritom mu musel byť dobre známy iný (obdobný) prípad, v ktorom naopak žalovaný (v pozícii žalobcu) navrhoval nariadenie NO proti inému subjektu (ktorý skupoval pozemky pod parkoviskom) a súd tomuto návrhu vyhovel a odvolací súd neodkladné opatrenie potvrdil (išlo o konanie vedené na tunajšom súde pod sp. zn. 24C/41/2020, uznesenie Krajského súdu v Košiciach č.k. 9Co/46/2021). Na základe uvedených skutočností má žalovaný za to, že: a) neboli splnené hmotnoprávne podmienky pre vydanie NO, najmä tým, že žalobca vôbec neosvedčil právny vzťah k stavbe postavenej na pozemku (pričom dopravné značky sa podľa vyhlášky považujú za súčasť miestnej komunikácie), ani neosvedčil oprávnenosť (legálnosť) osadených dopravných značiek, b) súd prvej inštancie vôbec

neskúmal právnu stránku veci, či žalobca sa vôbec môže brániť postupom podľa Civilného sporového poriadku, či sa nemal brániť postupom podľa Správneho súdneho poriadku a v rámci správneho súdnictva napadnúť rozhodnutie správneho orgánu o určení nového dopravného značenia, resp. žiadať odklad vykonateľnosti tohto rozhodnutia, c) NO je neurčité a nevykonateľné, keďže prikazuje žalovanému zdržať sa zásahov do užívania pozemku evidovanom vo vlastníctve žalobcu, avšak túto povinnosť žalovaný objektívne splniť nevie, keďže na pozemku sa nachádza jeho stavba miestnej komunikácie, a teda k užívaniu pozemkov dochádza už samotným umiestnením stavby na pozemku. Pritom bežná verejnosť a obyvatelia ako účastníci cestnej premávky fakticky užívajú cestné teleso miestnej komunikácie, a nie pozemok pod miestnou komunikáciou. Poukázal na rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu SR, z ktorej vyplýva, že osvedčované skutočnosti sa súdu, so zreteľom na všetky okolnosti prípadu, majú javiť ako nanajvýš (vysoko) pravdepodobné (uznesenie zo dňa 28.11.2012 sp. zn. 6MCdo 5/2012). Hodnoverné osvedčenie nároku tak v zmysle judikatúry musí viesť k záveru, že miera pravdepodobnosti úspešnosti strany v následnom konaní o žalobe, je v danom prípade vyššia než pravdepodobnosť jej zamietnutia (uznesenie Krajského súdu v Trnave zo dňa 3.8.2018, sp. zn. 23Co/146/2018). Aj keď odvolací súd nebude rozhodovať o merite podanej žaloby (o určení, že na dotknutých pozemkoch sa nenachádza alebo nachádza miestna komunikácia), podľa žalovaného odvolací súd by mal „zmerať“ pravdepodobnosť úspechu, resp. neúspechu oboch strán. Žalovaný mal za to, že dostatočným spôsobom nielen osvedčil, ale aj preukázal dôvodnosť svojich tvrdení o tom, že všetky dotknuté ulice sú miestnymi komunikáciami. Záverom konštatoval, že prípadná interpretácia, pri ktorej „povinnosť zdržať sa zásahov do pozemku“ má znamenať „zákaz zasahovať do osadeného dopravného značenia v súlade s platnými a zákonnými rozhodnutiami cestného správneho orgánu“, je absolútne neudržateľná a neprímerane zasahujúca do výkonu verejnej správy. Regulácia cestnej premávky (vrátane realizácie dopravného značenia) je plne v kompetencii príslušných správnych orgánov a táto regulácia nemôže byť „rukojemníkom“ prípadných neusporiadaných vzťahov medzi vlastníkom pozemku a vlastníkom pozemnej komunikácie. To platí o to viac, ak priemerná dĺžka súdneho konania (do vydania právoplatného rozhodnutia) môže trvať aj 2 - 3 roky a za túto dobu si bude môcť žalobca osadzovať dopravné značky podľa vlastnej ľubovôle. Z uvedených dôvodov žalovaný navrhol, aby odvolací súd podľa ust. § 388 CSP napadnuté uznesenie v spojení s opravným uznesením zmenil tak, že návrh na nariadenie NO zamietne a žalovanému prizná nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v celom rozsahu.

6. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného navrhol odvolaním napadnuté uznesenie potvrdiť v celom rozsahu ako vecne správne. Mal za to, že žalovaným uplatnené odvolacie dôvody podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b), d) a g) CSP nie sú dané, resp. nie je možné ich úspešne uplatniť, ak okresný súd nariadil NO. Bol toho názoru, že žalovaný si dostatočne neozrejmil povahu konania o nariadenie NO a nechal do úvahy ustanovenia Civilného sporového poriadku, ktoré sa na toto konanie vzťahujú (§ 324 ods. 1 v spojení s ust. § 326 a § 328 CSP), pričom ani jedna z odvolacích námietok žalovaného nie je opodstatnená, preto odvolaniu nemožno priznať úspech. K argumentácii žalovaného rozhodnutím Okresného súdu Košice I č.k. 24C/41/2020 zo dňa 8.1.2021 v spojení s uznesením Krajského súdu v Košiciach č.k. 9Co/46/2021 zo 16.4.2021 uviedol, že v označenom konaní išlo o zásadne odlišné skutkové okolnosti, v ktorom súd nariadeným NO prikázal žalovanej obchodnej spoločnosti zdržať sa konania, ktorým by bránila všeobecnému užívaniu parkoviska na Berlínskej ulici v Košiciach (ako súčasť miestnej komunikácie), postaveného na časti pozemkov v k. ú. O.R., Obec M. - F.R. alebo inak sťažoval toto všeobecné užívanie, najmä zdržať sa konania, ktorým by bránila užívateľom pozemnej komunikácie zaparkovať motorové vozidlá (v súlade s pravidlami cestnej premávky) a ktorým by z parkoviska odstránila polovegetačné zatrávňovacie tvárnice. Z obsahu odôvodnenia predmetného rozhodnutia vyplýva, že Mesto Košice ako žalobca v tomto spore predložilo spolu s návrhom na nariadenie NO vyvlastňovacie rozhodnutie, z ktorého vyplynulo, že pozemky, o ktorých žalovaná obchodná spoločnosť tvrdila, že sú v jej výlučnom vlastníctve a dožadovala sa ich vypratania, boli v minulosti vyvlastnené v prospech československého štátu. Preto krajský súd v potvrdzujúcom uznesení konštatoval, že právo žalobcu k dotknutým pozemkom je osvedčené právoplatným vyvlastňovacím rozhodnutím, pričom žalovaná obchodná spoločnosť v odvolaní predovšetkým namietala nedostatky procesného postupu správneho orgánu vo vyvlastňovacom konaní. V tomto konaní však žiadna takáto skutočnosť zo strany Mesta Košice nebola ani osvedčená, ale ani tvrdená, je teda zrejmé, že v uvedenej právnej veci, na ktorú sa žalovaný odvoláva, išlo o zásadne odlišné skutkové okolnosti. Žalovaný v podanom odvolaní ani len nenaznačuje, že by pozemky, vo vzťahu ku ktorým bolo nariadené NO, neboli vo vlastníctve žalobcu, resp. že by mali byť v jeho vlastníctve. Žalobca ďalej poukázal na ust. § 70 ods. 2 zák. č. 162/1995 Z.z. a na výpisy z katastra nehnuteľností pripojené k žalobe, z ktorých vyplýva

jeho vlastníctvo k dotknutým pozemkom a toto považuje za nesporné. K argumentácii žalovaného ustanoveniami zákona č. 518/1990 Zb. a zákona č. 138/1991 Zb. a o existencii miestnych komunikácií na dotknutých pozemkoch, ktoré sú (miestne komunikácie) vo vlastníctve žalovaného, žalobca uviedol, že z podaného odvolania nevyplýva, aký konkrétny vzťah majú mať cit. ustanovenia ku konkrétnym pozemkom, ktorých sa NO týka, resp. k spevneným plochám na nich, či asfaltových povrchoch. Pokiaľ žalovaný poukazuje na prechod majetku z vlastníctva štátu do vlastníctva obcí na základe zákona č. 138/1991 Zb., tento sa môže vzťahovať len k majetku, ktorý ku dňu účinnosti tohto zákona (k 1.5.1991) existoval. Ak tento majetok neexistoval, nemohlo vlastnícke právo prejsť na Mesto Košice. V súvislosti s argumentáciou žalovaného ustanoveniami zákona č. 66/2009 Z.z. žalobca poukázal na ust. § 1 ods. 1 tohto zákona, z ktorého vyplýva, že vecné bremeno (podľa § 4 ods. 1) vzniklo účinnosťou tohto zákona len k tým pozemkom, na ktorých existovali stavby ku dňu 1.5.1991, kedy nadobudol účinnosť zákon č. 138/1991 Zb. K tvrdeniu žalovaného, že na pozemkoch, ku ktorým sa vzťahuje nariadené NO, sa nachádzajú miestne komunikácie, ktoré sú v jeho vlastníctve a správe (ul. B., B., ktoré nadobudol od československého štátu podľa zákona č. 135/1998 Zb., a to dňa 1.5.1991, príp. po ich zrealizovaní v nadväznosti na „investorskú funkciu, zabezpečovanú v rámci systému komplexnej bytovej politiky“, žalobca uviedol, že z dokumentácie a mapového zobrazenia predloženého žalovaným, je zrejmé, že parcely, ktorých sa NO týka, nie sú súčasťou vozovky miestnej cesty na ulici Havanskej (v zmysle ust. § 2 ods. 2 písm. x/ zákona č. 8/2009 Z.z. vozovkou je spevnená časť cesty, určená predovšetkým na premávku vozidiel). Žalovaný skutočnosť, že na parcelách registra „C“ č. XXXX/XX, XXXX/XX, XXXX/XX, XXXX/XX, XXXX/XX, XXXX/XX, XXXX/X a XXXX/X sa nachádzajú miestne komunikácie, podľa názoru žalobcu nepreukázal spôsobom nevzbudzujúcim pochybnosti. Okrem znázornenia dotknutých pozemkov na mapovom podklade žalovaný predložil tzv. vyznačenie miestnej komunikácie, z ktorého samotného však vyplýva, že táto miestna komunikácia (v súčasnosti miestna cesta) nezahŕňa pozemky, ktorých sa týka nariadené NO. Pokiaľ žalovaný predložil opis karty majetku, z ktorého dva listy sa majú vzťahovať ku komunikácii II. triedy na B. ulici (cesty II. triedy nie sú miestnymi cestami), k uvedenému žalobca podotkol, že vzťah k predmetnej veci má len jedna listina označená ako opis karty majetku, na ktorej je uvedený názov majetku „komunikácia B. - odstavné státi“. Z tohto opisu však vyplýva dátum zaradenia (zrejme do majetku žalovaného) 31.1.2020 a dátum vystavenia 29.9.1999. Podľa žalobcu z listinných dôkazov predložených žalovaným, ani zo zápisu o odovzdaní a prevzatí stavby zo dňa 5.9.1995 (podľa ktorého zhotoviteľ Strelingstav, s.r.o. odovzdal dňa 5.9.1995 Mestu Košice, zast. Stavinvestou, s.r.o. komunikácie vozidlové, odstavné státi, kamenné obrubníky a komunikácie pešie) nevyplýva akákoľvek konkrétna súvislosť s asfaltovými plochami či spevnenými plochami, nachádzajúcimi sa na pozemkoch žalobcu. Zo žiadneho z dátumov uvedených na predmetných listinách podľa žalobcu nevyplýva, že by žalovaný mohol nadobudnúť vlastníctvo k týmto „stavbám“ 1.5.1991 alebo, že by k pozemkom pod týmito neidentifikovateľnými stavbami mohlo vzniknúť vecné bremeno podľa ust. § 4 zák. č. 66/2009 Z.z. Uvedené stavby, nech už sa nachádzajú na akýchkoľvek pozemkoch, totiž k 1.5.1991 neexistovali. Podobne žalobca spochybňoval preukazný význam aj v prípade mapových podkladov, ktoré žalovaný predložil vo vzťahu k uliciam V. a B., na ktorých (žalovaným vykreslených plochách) podľa žalobcu nemožno identifikovať akékoľvek konkrétne parcely, ku ktorým sa vzťahuje nariadené NO, a teda žalovaný ani len nepreukázal, že by sa odstavné plochy nachádzali na týchto uliciach. Bez ohľadu na uvedené, žalobca zdôraznil, že ani tieto, žalovaným zvýraznené plochy, nezasahujú do vozovky miestnej cesty. Z predložených listín je navyše zrejmý rozpor medzi odovzdaním stavieb a ich zaradením do majetku mesta a nie je zrejmé, kde konkrétne sa má nachádzať uvedených 11 státi na V. ulici, rovnako nie je zrejmé, že by sa mali nachádzať na sporných pozemkoch žalobcu. Z listín predložených vo vzťahu ku B. ulici možno vyvodiť, že v r. 1989 boli odovzdané spevnené plochy pred blokom V-219. Tieto „spevnené plochy“ však nemožno identifikovať v opise karty majetku, podľa ktorej dátum zaradenia do majetku mesta je 17.7.2000, čo nezodpovedá skutočnosti, že uvedené spevnené plochy mali prejsť do vlastníctva žalovaného k 1.5.1991 podľa zákona č. 138/1991 Zb. a pokiaľ ide o spôsob obstarania, na opise karty majetku je uvedené: investičná výstavba z účelových zdrojov, čo opätovne nezodpovedá nadobudnutiu prechodom z vlastníctva štátu na základe zákona č. 138/1991 Zb. Na mapovom podklade vzťahujúcom sa k Ázijskej triede, je možné identifikovať parcely č. 3446/6, 3446/7 a 3446/8, uvedené parcely nie sú súčasťou vozovky miestnej cesty na Ázijskej triede. Z opisu karty majetku vyplýva názov majetku „komunikácia I. triedy Ázijská trieda, C 100, C 101 I. časť“, dátum zaradenia majetku je 27.10.1992 a spôsob obstarania je delimitáciou. Zo zápisu o odovzdaní a prevzatí zo dňa 23.10.1991 vyplýva, že má ísť o vozidlovú komunikáciu C-104 a nevyplýva z neho, že by predmetom boli akékoľvek parkoviská, či odstavné plochy. Z údajov na jednotlivých listinách nevyplýva, že by žalovaný mohol nadobudnúť vlastníctvo k týmto „stavbám“ 1.5.1991 alebo, že by k pozemkom pod týmito neidentifikovateľnými stavbami mohlo vzniknúť vecné bremeno podľa ust. § 4 zák.

č. 66/2009 Z.z. Uvedené stavby, nech už sa nachádzajú na akýchkoľvek pozemkoch, totiž k 1.5.1991 neexistovali. Za úplne irelevantnú žalobca považoval skutočnosť, že žalovaný zabezpečuje zimnú údržbu a čistenie miestnych ciest, vykonáva bežnú údržbu, realizuje väčšie rekonštrukcie a uhrádza náklady spojené s odvádzaním vôd z povrchového odtoku do verejnej kanalizácie, keďže nepreukázal, že na predmetných pozemkoch žalobcu sa nachádzajú miestne cesty, preto je úplne nepodstatné, či a aké činnosti žalovaný na týchto pozemkoch vykonáva. Uviedol, že stavby na konkrétnych pozemkoch sa nestávajú miestnymi cestami tým, že ich žalovaný, alebo akákoľvek iná obec zaradiť vo svojej evidencii ako svoj majetok, ale tým, že ide o všeobecne prístupné a užívané ulice, parkoviská vo vlastníctve obcí a verejné priestranstvá, ktoré slúžia miestnej doprave a sú zaradené do siete miestnych ciest (§ 4b ods. 1 zák. č. 135/1961 Zb. v znení účinnom od 1.6.2021). V tejto súvislosti zdôraznil, že zákon č. 135/1961 Zb. aj v znení účinnom do 31.5.2021 vyžadoval na to, aby boli parkoviská miestnymi komunikáciami, aby išlo o parkoviská vo vlastníctve obcí (ust. § 4b). Napriek tomu, že podstatná časť odvolania žalovaného sa venuje obhajobe jeho tvrdenia, že na pozemkoch, ktorých sa týka NO, sa nachádzajú miestne komunikácie (v súčasnosti miestne cesty), a to parkoviská, podľa názoru žalobcu z navzájom si protirečiacich listín pripojených k odvolaniu, nevyplýva ani len osvedčenie tohto tvrdenia. Poukázal na to, že predmetné pozemky nadobudol kúpnyimi zmluvami v r. 2013, pričom o zriadení parkovacích miest na týchto pozemkoch komunikoval, resp. ním založená spoločnosť NOVÁ POLHORA INVEST, s.r.o., tak so žalovaným, ako aj s mestskou časťou Košice - Sídliisko Ťahanovce, a to v rokoch 2013, 2014 a 2015, čo preukázal predloženými listinnými dôkazmi. Žalovaný v tejto komunikácii nikdy nenamietal, že by k predmetným pozemkom, resp. k asfaltovým povrchom na nich, mal akýkoľvek vzťah, alebo že by boli súčasťou miestnych komunikácií. Situácia sa zmenila od konca roka 2019, kedy žalovaný po takmer siedmich rokoch, odkedy žalobca deklaroval, že predmetné pozemky mieni využívať ako odstavné plochy a prenajímať ich na parkovanie vozidiel, začal tvrdiť, že na predmetných pozemkoch sa nachádzajú miestne komunikácie a začal zasahovať do vlastníckeho práva žalobcu, súčasťou ktorého je užívanie pozemkov, prenechávanie ich do nájmu za odplatu iným osobám a branie požitkov z nich vo forme nájomného. Žalobca mal za to, že preukázal svoje vlastníctvo k dotknutým pozemkom, ktoré nespochybňuje ani žalovaný a preukázal tiež skutočnosť, že žalovaný do výkonu jeho vlastníckeho práva zasahuje, čím boli splnené predpoklady na nariadenie neodkladného opatrenia. Aj z odvolania žalovaného je zrejmé, že k zásahom z jeho strany do vlastníckeho práva žalobcu dochádza. Žalovaný svojimi úkonmi stavia žalobcu na roveň všetkých iných právnických a fyzických osôb, ktoré k predmetným parcelám nemajú žiaden vzťah, a svoju obranu proti nariadenému NO postavil na tom, že žalobca môže užívať predmetné pozemky tak ako všetci ostatní účastníci cestnej premávky. Žalobca zdôraznil, že on je však vlastníkom predmetných pozemkov a výlučne jemu patrí oprávnenie vyplývajúce z vlastníckeho práva rozhodnúť, kto a akým spôsobom môže tieto pozemky užívať, vrátane poberania úžitkov a odplaty za ich prenajímanie. Citoval ďalej ustanovenia § 123, § 124, § 126 Občianskeho zákonníka a poukázal na ust. § 4b ods. 1 zák. č. 135/1961 Zb., podľa ktorého miestnymi cestami sú všeobecne prístupné a užívané ulice, parkoviská vo vlastníctve obcí a verejné priestranstvá, ktoré slúžia miestnej doprave a sú zaradené do siete miestnych ciest, z ktorého vyplýva, že parkoviská sú súčasťou miestnych ciest (miestnych komunikácií) len v prípade, ak ide o parkoviská vo vlastníctve obcí. To, že sa parkovisko nachádza na všeobecne prístupnej a užívanej ulici, nie je zákonným dôvodom na to, aby bolo považované za miestnu cestu. V prípade parkovísk je podmienkou na to, aby mohlo byť miestnou cestou, aby takéto parkovisko bolo vo vlastníctve obce. Pokiaľ žalovaný tvrdí, že na predmetných pozemkoch sa nachádzajú miestne cesty (predtým miestne komunikácie), na preukázanie či osvedčenie tohto tvrdenia nepredložil žiadne dôkazy vo vzťahu k čo i len jednej parcele, ktorej sa týka nariadené NO. Listinné dôkazy predložené žalovaným sú navzájom protirečivé, neurčité, nekonkrétne a ani jeden z nich neosvedčuje existenciu miestnej cesty, konkrétne parkoviska vo vlastníctve žalovaného na dotknutých parcelách. Tvrdenie žalovaného, že žalobca „dlhšiu dobu“ skupuje pozemky na sídlisku Ťahanovce, je hrubo zavádzajúce. Žalobca uviedol, že predloženým listom vlastníctva č. XXXX aj preukázal, že dotknuté pozemky kúpil v roku 2013, teda pred ôsmimi rokmi a prakticky odvtedy ich užíva rovnakým spôsobom, pričom tento spôsob užívania deklaroval aj v komunikácií so žalovaným. Na žiadnom z pozemkov, ktorých sa NO týka, sa nenachádza vozovka a jeho dlhoročné užívanie týchto pozemkov nevytvára žiadnu prekážku v zjazdosti miestnych ciest, ktoré sa nachádzajú na predmetných uliciach, nakoniec túto skutočnosť žalovaný vo svojom odvolaní ani len netvrdí. Žalovaný začal bez právneho dôvodu do pokojného stavu, trvajúceho niekoľko rokov na základe vlastníctva žalobcu k dotknutým pozemkom, zasahovať. K námietkam žalovaného uviedol, že ochrany vlastníckeho práva sa domáha v zmysle ust. § 126 Občianskeho zákonníka a v prípade, ak by mu súd takúto ochranu odmietol, odňal by mu tým právo vyplývajúce z čl. 20 ods. 1 druhej vety Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorej vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah aj ochranu. Mal za to, že žalovaný k podanému

odvolaniu nepriložil žiadne dôkazy, ktoré by prinajmenšom osvedčili skutočnú existenciu akéhokoľvek práva žalovaného, ktorého ochrana by mala stáť nad potrebou ochrany vlastníckeho práva žalobcu. Vzhľadom na uvedené skutočnosti žalobca navrhol, aby odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil.

7. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalovaného ako podané včas (§ 362 CSP), oprávnenou osobou (§§ 359 až 361 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§§ 355 až 358 CSP), bez nariadenia pojednávania v zmysle ust. § 385 ods. 1 a contrario CSP, v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 CSP, z hľadísk odvolaním uplatnených odvolacích dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b), d), f), g), h) CSP a s prihliadnutím na vady, ktoré sa týkajú procesných podmienok konania v zmysle ust. § 380 ods. 2 CSP a dospel k záveru, že odvolanie je dôvodné a nie sú splnené podmienky na potvrdenie uznesenia (§ 387 CSP), ani na jeho zrušenie (§ 389 CSP), preto napadnuté uznesenie v znení opravného uznesenia podľa ust. § 388 CSP zmenil tak, že návrh na nariadenie neodkladného opatrenia zamietol.

8. Procesné podmienky a predpoklady nariadenia neodkladného opatrenia v civilnom sporovom konaní sú upravené v ust. §§ 324 až 326 CSP, ktoré správne použil v danej veci aj súd prvej inštancie, nesprávne ich ale interpretoval a aplikoval na zistený skutkový stav.

9. Podľa § 324 ods. 1 až 3 CSP pred začatím konania, počas konania a po jeho skončení súd môže na návrh nariadiť neodkladné opatrenie. Neodkladné opatrenie súd nariadi iba za predpokladu, ak sledovaný účel nemožno dosiahnuť zabezpečovacím opatrením. Podľa § 325 ods. 1 CSP neodkladné opatrenie môže súd nariadiť, ak je potrebné bezodkladne upraviť pomery alebo ak je obava, že exekúcia bude ohrozená.

10. Podľa § 325 ods. 2 písm. c), d) CSP neodkladným opatrením možno strane uložiť najmä, aby nenakladala s určitými vecami alebo právami alebo niečo vykonala, niečoho sa zdržala alebo niečo znášala.

11. Právne pomery a ich relevanciu posudzuje súd vždy podľa stavu v čase vydania uznesenia súdu prvej inštancie (§ 329 ods. 2 CSP).

12. Z cit. zák. ustanovení vyplýva, že neodkladným opatrením, bez ohľadu na to, či je nariadené pred začatím konania, v jeho priebehu alebo po jeho skončení, sa upravujú pomery strán, pokiaľ je to bezodkladne potrebné a/alebo existuje obava, že exekúcia bude ohrozená. Týmto predpokladom zodpovedá požiadavka osobitných náležitostí návrhu na nariadenie NO, v ktorom podľa zákonného vymedzenia musí navrhovateľ opísať rozhodujúce skutočnosti, odôvodňujúce potrebu neodkladnej úpravy pomerov alebo obavu, že exekúcia bude ohrozená. Z povahy veci vyplýva, že zjavne neodôvodnenému alebo neexistujúcemu nároku nemožno poskytnúť ochranu prostredníctvom NO, a preto v návrhu musí navrhovateľ opísať tiež skutočnosti hodnoverne osvedčujúce dôvodnosť a trvanie nároku, ktorému sa má poskytnúť ochrana. Zákonná požiadavka hodnoverného osvedčenia dôvodnosti a trvania chráneného nároku oproti potrebe (len) osvedčenia ostatných právne významných skutočností vychádza z predpokladu, že dôvodnosť nároku vo veci samej je navrhovateľ spôsobilý osvedčiť jednoduchšie a hodnovernejšie ako potrebu neodkladnej úpravy pomerov alebo ohrozenie exekúcie. Z toho je možné vyvodiť, že súd nemôže nariadiť NO, ak sa mu na základe predbežného právneho posúdenia nárok vo veci samej javí ako nedôvodný. Predbežná ochrana nedôvodného nároku by bola v rozpore s podstatou a účelom neodkladného opatrenia. Hodnoverné osvedčenie dôvodnosti a trvania nároku predpokladá jasné, určité a zrozumiteľné skutkové tvrdenia navrhovateľa, predloženie dostupných listinných dôkazov a kvalifikovanú právnu argumentáciu, z ktorých možno vyvodiť záver o vysokej pravdepodobnosti, že chránený nárok je dôvodný a trvá. Alebo inak povedané, hodnoverné osvedčenie nároku vo veci samej musí na strane súdu viesť k záveru, že miera pravdepodobnosti vyhovena žalobe je v danom štádiu konania vyššia než pravdepodobnosť jej zamietnutia (Števček, M. a kol.: Civilný sporový poriadok. Komentár, C.H.Beck, 2016, s. 1108). Procesný inštitút neodkladného opatrenia zároveň umožňuje operatívne upraviť pomery strán za predpokladu, že takýto zásah sa javí byť ako nevyhnutný, nakoľko existujú konkrétne okolnosti prípadu, ktoré poukazujú na naliehavosť a nutnosť takého zásahu.

13. Pretože pri nariadovaní samotného NO prevláda požiadavka rýchlosti, z tohto dôvodu súd nemusí dodržať formálny postup určený na dokazovanie a zisťovať všetky relevantné skutočnosti, ktoré sú potrebné pre vydanie konečného rozhodnutia (vo veci samej), ale rozhoduje spravidla len na základe listín predložených navrhovateľom NO. Navrhovateľ musí v návrhu náležitým spôsobom opísať rozhodujúce skutočnosti, z ktorých vyvodzuje opodstatnenosť a neodkladnosť návrhu, relevantné skutkové tvrdenia je povinný hodnoverne osvedčiť a vecnou argumentáciou musí presvedčiť súd o potrebe nariadiť NO v záujme dosiahnutia ochranného účelu, ktorý je pre tento inštitút charakteristický. Splnenie tejto obsahovej náležitosti predstavuje základnú argumentačnú líniu navrhovateľa, ktorý sa nariadenia NO domáha.

14. Súčasne treba zdôrazniť, že neodkladné opatrenie neprejudikuje ani nemôže prejudikovať nárok, ktorý je ohrozený, pretože ide o procesné rozhodnutie, ktorým sa žiaden nárok nepriznáva, ani nedeclaruje, či tu právo je alebo nie je.

15. Pred nariadením NO zároveň musí súd zvažovať, či v dôsledku nariadenia NO sa nevytvorí nezvratný (nenapraviteľný) stav v právnych vzťahoch medzi stranami sporu a či zásah do práv dotknutej strany je primeraný žalobcom osvedčenému porušeniu jeho práv a právom chránených záujmov (zásada primeranosti). Z uvedenej zásady vyplýva, že NO môže žalovaného obmedziť len v takej miere, aby splnilo svoj účel a jeho účinky nezasahovali neprimerane do právnych vzťahov strán sporu. Neodkladné opatrenie nesmie stranu, proti ktorej smeruje, limitovať nad mieru nevyhnutnú a primeranú veci, nesmie ju neprimerane obmedzovať v ekonomickej činnosti alebo narušiť jej činnosť nevyhnutnú pre plnenie povinností voči tretím osobám, resp. poskytovať navrhovateľovi neprimeranú výhodu.

16. Odvolací súd po oboznámení sa s obsahom spisu a predložených listinných dôkazov a po preskúmaní skutkových a právnych dôvodov návrhu na nariadenie NO zistil, že súd prvej inštancie pri rozhodovaní v danej veci nevychádzal dôsledne z cit. zákonných ustanovení a vyššie uvedených zásad ustálených v právnej praxi a dospel k nesprávnemu záveru o splnení zákonných predpokladov pre nariadenie navrhovaného NO. Podľa posúdenia odvolacieho súdu žalobca obsahom návrhu a predloženými listinnými dôkazmi neosvedčil predpoklad existencie (ohrozeného) práva, ktorému má byť poskytnutá procesná ochrana neodkladným opatrením a neosvedčil hodnoverne ani pravdepodobnosť nároku, ktorý je predmetom konania vo veci samej, v ktorom sa žalobca domáha určenia, že na pozemkoch evidovaných na LV č. XXXX v k.ú. O. Q., obec M. - F. Q., okres M. I, sa nenachádza miestna komunikácia. P. obsahu žaloby i žalobného návrhu ide o žalobu o určenie právnej skutočnosti v režime ust. § 137 písm. d) CSP, ktorá však z konkrétneho osobitného predpisu nevyplýva a z obsahu podanej žaloby nie je vôbec ani zrejme, aký má žalobca právny záujem na požadovanom určení. Všeobecným predpokladom, aby súd žalobe (akéhokoľvek druhu) vyhovel, je právny záujem žalobcu, teda záujem na tom, aby bol vyhovujúci rozsudok pre neho po právnej stránke významný, čiže užitočný (aby mal zmysel). Pri určovacích žalobách samotná dôvodnosť skutkových a právnych tvrdení žalobcu neznamena, že prípadný vyhovujúci určovací rozsudok bude mať pre žalobcu právny význam, teda či bude sporové súdne konanie užitočné alebo naopak, zbytočné. Preto žalobca v prípade určovacej žaloby v zmysle ust. § 137 písm. c) CSP musí naliehavý právny záujem na určení práva preukázať (ibaže právny záujem „vyplýva z osobitného právneho predpisu“). Žalobca (v zásade) nemá naliehavý právny záujem na určení, či tu právo je alebo nie je, ak už k porušeniu práva došlo; ochranu už porušeného práva môže dosiahnuť žalobou na plnenie. Z obsahu žaloby nevyplýva, aký zmysel a význam pre žalobcu má navrhované určenie právnej skutočnosti, že na dotknutých pozemkoch sa nenachádza miestna komunikácia, pre vyriešenie sporu strán o umiestňovaní dopravného značenia a využívaní vyhradených parkovacích plôch na Sídl. Ťahanovce v Košiciach a či v prípade vyhovujúceho výroku by sa žalobcom deklarovaná spornosť v právnom vzťahu strán odstránila. Nie je vôbec zrejme, prečo žalobca pri tvrdenom rušivom, obmedzujúcom a svojpomocnom konaní zo strany žalovaného zasahujúcom do výkonu jeho vlastníckeho práva k predmetným pozemkom a práva na užívanie majetku, nezvolil iný spôsob vlastníckej ochrany pred rušivými zásahmi žalovaného, napr. negatívnou (zapieracou) žalobou v zmysle ust. § 126 OZ, podstatou ktorej je odstránenie závadného stavu a obnovenie pôvodného stavu, príp. sa nedomáha ochrany žalobou na plnenie, v ktorých konaniach by spornú otázku (ne)existencie miestnej komunikácie na dotknutých pozemkoch súd riešil prejudiciálne. Odvolací súd poukazuje na to, že žalobný návrh znejúci na určenie právnej skutočnosti, ktorý z osobitného predpisu nevyplýva, je potrebné považovať za vadný a treba ho odmietnuť, pokiaľ vady žaloby nebudú odstránené (pozri Števček, M. a kol.: Civilný sporový poriadok. Komentár, Praha: C.H. Beck, 2016, s. 505). Vzhľadom na uvedené sa odvolaciemu súdu na základe predbežného posúdenia

veci žalobou (v danom prípade procesne neprípustnou) uplatnený nárok vo veci samej a právo, o ktorom žalobca tvrdí, že je ohrozované alebo porušované, javia ako nedôvodné. Predbežnú procesnú ochranu nedôvodného nároku prostredníctvom neodkladného opatrenia nemožno poskytnúť, lebo by to bolo v rozpore so samotnou podstatou a účelom neodkladného opatrenia.

17. V danom prípade žalobca v návrhu na nariadenie NO deklaruje potrebu poskytnutia predbežnej ochrany pred rušivými zásahmi žalovaného do jeho vlastníckeho a užívacieho práva k pozemkom, v skutočnosti ale žalobcov záujem smeruje k nerušenému užívaniu vyhradených parkovacích miest zriadených na dotknutých pozemkoch na Sídl. Ťahanovce v Košiciach spôsobom ich prenájmu tretím osobám i k umiestňovaniu dopravných značiek na parkoviskách, žalobcom prenajímaných za odplatu tretím osobám, ktoré (dopravné značenie) sa považuje za súčasť cestných komunikácií (§ 8 ods. 2 vyhl. č. 35/1984 Zb., ktorou sa vykonáva zákon o pozemných komunikáciách) a ich použitie, povoľovanie a umiestňovanie na miestnych a účelových komunikáciách i vyhradených parkoviskách je v právomoci obce (žalovaného) v zmysle cestného zákona č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách (§ 3 ods. 2 cit. zákona) a príslušného dopravného inšpektorátu. Žalobca pritom predloženými dôkazmi neosvedčil a v podanej žalobe ani v návrhu na NO ani netvrdil, že sporné dopravné značenie na dotknutých uliciach Sídl. Ťahanovce, umiestnil na vyhradených parkovacích miestach s povolením príslušného správneho orgánu, a teda oprávnene a legálne. Možno súhlasiť s odvolacou argumentáciou žalovaného, podľa ktorej určenie dopravného značenia, resp. zriadenie vyhradeného parkoviska v zásade nedefinuje využitie dotknutého pozemku, ale spôsob užívania stavby miestnej komunikácie, resp. iného druhu pozemnej komunikácie jej vlastníkom. Skutočnosť, že na predmetných parcelách vo vlastníctve žalobcov sa nachádzajú miestne komunikácie, bola bez pochybností osvedčená listinnými dôkazmi a fotografiami predloženými žalobcom (i žalovaným), ako aj samotným výpisom z LV č. 3382 pre k.ú. Nové Ťahanovce, podľa ktorého dotknuté pozemky žalobcov sú evidované v katastri nehnuteľností ako zastavané plochy a nádvoria so spôsobom využitia: pozemok, na ktorom je postavená inžinierska stavba - cestná, miestna a účelová komunikácia, lesná cesta, poľná cesta, chodník, nekryté parkovisko a ich súčasti a Nové Ťahanovce. Žalobca v konaní preukázal evidované vlastníctvo k dotknutým pozemkom, neosvedčil však žiadnym spôsobom, že disponuje právnym vzťahom k inžinierskym stavbám miestnych komunikácií nachádzajúcich sa na predmetných pozemkoch v jeho vlastníctve, súčasťou ktorých sú i spevnené plochy určené na parkovanie vozidiel (parkoviská) a dopravné značenie na nich umiestnené, ktoré sú všeobecne užívané širokou verejnosťou a obyvateľmi obce na parkovanie vozidiel. Odvolací súd poukazuje na to, že vlastníkom miestnych komunikácií v Košiciach je žalovaný Mesto Košice (podľa § 3d ods. 3 cestného zákona miestne komunikácie sú vo vlastníctve obcí), ktorému zákon zveruje i správu týchto komunikácií (podľa § 3d ods. 5 písm. d/ cit. zákona správu pozemných komunikácií vo vlastníctve obce vykonávajú obce, prípadne právnické osoby nimi na tento účel založené alebo zriadené), vrátane oprávnenia obce ako príslušného cestného správneho orgánu v rámci svojej pôsobnosti zverenej jej cestným zákonom č. 56/2012 Z.z. (§ 3 ods. 2 a 7 cestného zákona) povoľovať a zriaďiť vyhradené parkoviská na miestnych a účelových komunikáciách a určiť a realizovať na nich dopravné značenia a zariadenia. Podľa posúdenia odvolacieho súdu žalovaný vo vzťahu k žalobcovi v žiadnom prípade nekoná svojpomocne a nepostupuje protiprávne, pokiaľ žalobcu vyzýva na odstránenie ním osadeného dopravného značenia, v súlade so svojimi povinnosťami vyplývajúcimi z právomoci obce ustanovenej zákonom č. 56/2012 Z.z. o cestnej doprave ako príslušného správneho orgánu na úseku cestnej dopravy a v zmysle tiež označených právoplatných rozhodnutí Mesta Košice zo dňa 18.11.2020 o určení nového dopravného značenia, vydaných v súlade vypracovaným projektom nového dopravného značenia na dotknutých uliciach, ktorý bol schválený i príslušným dopravným inšpektorátom.

18. Vzhľadom na uvedené odvolací súd dospel k záveru, že žalobca v konaní hodnoverne neosvedčil nárok (právo), o ktorom tvrdí, že výzvami na odstránenie dopravného značenia a svojpomocným konaním žalovaného obmedzujúcim vlastnícke právo žalobcov k pozemkom, je ohrozované alebo porušované, ktorý nemožno považovať za pravdepodobný a nemožno mu preto poskytnúť ochranu prostredníctvom neodkladného opatrenia. Bez osvedčenia dôvodnosti a trvania chráneného nároku totiž nariadenie NO neprichádza do úvahy.

19. Odvolací súd sa stotožňuje i s dôvodnou argumentáciou žalovaného, že žalobcom navrhovaná povinnosť „zdržať sa zásahov do užívania pozemku“, ktorá mu bola NO uložená, nemôže byť interpretovaná v takom význame, že zákaz by sa mal týkať „zásahov do osadeného dopravného značenia“, ktoré sú predmetom nevyriešeného sporu v právnom vzťahu strán. Nariadeným neodkladným opatrením bola žalovanému uložená povinnosť „zdržať sa zásahov do užívania pozemkov žalobcov“,

bez konkretizácie, akých konkrétnych protiprávných zásahov sa zákaz týka a bez zohľadnenia existencie inžinierskych stavieb na pozemkoch sa nachádzajúcich, ktorá aj podľa názoru odvolacieho súdu je neurčitá a takto formulovaný petit NO je nevykonateľný aj vzhľadom na to, že žalovaný uloženú povinnosť objektívne splniť nemôže, keďže k užívaniu dotknutých pozemkov žalobcov dochádza už samotným umiestnením (zariadením) stavby na pozemkoch.

20. Posúdenie otázky stavby pozemnej komunikácie, charakteru parkovacích miest, resp. spevnených plôch nachádzajúcich sa na pozemkoch žalobcov a či ide o samostatnú stavbu v občianskoprávnom zmysle alebo parkoviská tvoria súčasť pozemkov žalobcov ako výsledok stavebnej činnosti - spracovania a stvárnenia pozemku, otázky vlastníctva stavieb a prípadné usporiadanie právnych vzťahov medzi žalobcom ako vlastníkom pozemku a vlastníkom stavby zriadenej na dotknutých pozemkoch, presahujú rámec tohto konania o neodkladnom opatrení a tieto otázky môžu byť predmetom dokazovania v konaní vo veci samej.

21. Z uvedených dôvodov odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie žalovaného z hľadiska uplatnených odvolacích dôvodov je opodstatnené, v danej veci nie sú splnené zákonné predpoklady pre nariadenie NO a návrhu žalobcov nemožno vyhovieť, preto postupom podľa ust. § 388 CSP odvolací súd napadnuté uznesenie v znení opravného uznesenia zmenil a návrh na nariadenie neodkladného opatrenia ako nedôvodný zamietol.

22. Nakoľko uznesenie, ktorým sa rozhoduje o neodkladnom opatrení v rámci prebiehajúceho konania vo veci samej, nemá povahu konečného rozhodnutia, v súlade s ust. § 262 ods. 1 a contrario CSP odvolací súd o trovách neodkladného opatrenia nerozhodol a bude o nich rozhodnuté v rozhodnutí vo veci samej, ktorým sa konanie skončí.

23. Toto rozhodnutie prijal senát krajského súdu pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, a to z dôvodov uvedených v ust. § 420 a nasl. CSP. Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Táto povinnosť neplatí v prípadoch uvedených v ust. § 429 ods. 2 CSP.